

DANIEL ERNESTINA

BALADĂ PENTRU CEL MAI PROST DIN CLASĂ

Antologie de proză scurtă



București, 2025

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2025, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ERNESTINA, DANIEL

Baladă pentru cel mai prost din clasă : volum de proză scurtă / Daniel Ernestina. - București : Neverland, 2025
ISBN 978-630-307-085-8

821.135.1

Design copertă: Aurelian Leahu

Tehnoredactare: Manuela Stoica

Corectură: Dușa Udrea-Boborel



Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

 **Editura Neverland**



Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

 **Ujmag.ro**

*Dedicat învățătoarei mele, Virginia Stavarache,
și doamnei Sanda Moucha,
cel mai bun profesor pe care l-am avut*

Apăsătoare umbra a tăcerii

I

Cine ar putea crede că bolovanul ăsta de o sută de kilograme a fost cândva o femeie ușoară? A fost!

Nițel plinuță, cu pulpe lungi, coapse rotunde, fundul sus și ușor bombat, pieptul generos... Aveam un trup încărcat de ispite, iar chipul, de înger. O combinație cu desăvârșire letală. Când s-a-ntâmplat să mă îndrăgostesc, aveam deja o listă impresionantă de victime la activ. La el m-am oprit. Eram hotărâtă să îmbătrânesc alături de bărbatul acela, nu pentru că era frumos (nici urât nu era), ci pentru că era bun, tandru, inteligent, cinstit și mă iubea așa cum eram, fără întrebări stânjenitoare despre trecut, fără suspiciuni ori gelozii în prezent, dar, mai ales, fără presiuni pentru viitor. M-am îndrăgostit încet, încet, aproape fără să bag de seamă, iar în momentul în care s-a mutat în micul meu apartament, am realizat că nu mai sunt în stare să trăiesc fără el.

Povestea a început oarecum amuzant. Firma la care lucram a organizat un concurs pentru cinci sau șase posturi de specialiști în domeniu. Eu a trebuit să fac o primă selecție de CV-uri, fără să îmi imaginez că între emailurile primite se găsesc poza și brașoavele viitorului meu iubit. Nici nu știu pentru ce l-am inclus între cei acceptați. „Așa a fost să fie!”, vorba unei babe din satul natal. La interviu, însă, a

fost genial. Patronul i-a majorat urgent propunerea de salariu ca să fie sigur că-l prinde. Era inteligent, avea imaginație multă, știa meserie și găsea întotdeauna soluții surprinzătoare pentru clienți.

Foarte rapid a devenit un om important pentru firmă, așa că am început să fiu geloasă pe el, mai ales că nesimțitul nu mă băga în seamă cum eram obișnuită până atunci. M-am trezit contrazicându-l aiurea, în special cu șeful de față, ca să-i mai tai din elan. Lui nici nu i-a păsat inițial, m-a lăsat să vorbesc singurică, dar când a prins puțină „coajă“ în colectiv a început să-mi răspundă la provocări, așa că ne certam din ce în ce mai aprins.

Fără să vreau, la un moment dat l-am jignit destul de urât și l-am văzut cum lasă capul în jos, semn că-l doare. Am considerat că trebuie să-i cer scuze, drept care l-am invitat să bem o cafea, la o terasă din preajmă. Ne-am așezat la o masă, față-n față, moment în care ne-am privit întâia oară în ochi. Eu îl priveam întrebătoare, dar plină de înțelegere. El mă privea tăcut și dus și... Doamne, câte voia să îmi spună! Când i-am zâmbit, întregul discurs pe care-l avea pregătit s-a transformat într-un zâmbet. I l-am citit rapid în priviri, răspunzându-i la rândul meu cu un surâs plin de sensuri. Surâs contra surâs, i-am pătruns în suflet direct. M-a simțit acolo și s-a pierdut. A roșit puternic, apoi s-a adâncit în tăcere. Ce cântec ne-maipomenit, tăceri de puști îndrăgostit. Nu ți se-ntâmplă des în viață să taci cu-atâta înțeles. I-am dat răspuns tăcerea mea, tăcerea tinerei femei sau a panterei care așteaptă, căci experiența mea în domeniu era evident superioară, iar pentru ochii mei minunați muriseră deja

câțiva bărbați. Doar că în tăcerea dintre noi au prins a înflori scânteii de care el nu a știut să se ferească și s-a aprins în flăcări vii.

Ardea frumos! Un rug sfințit, așa cum arde un tânăr la prima iubire. Pe cer și sfinți... mi-a plăcut! În parc, la o mică plimbare, mi-am fript buzele arămii la focul acesta, iar în cele din urmă am ajuns la mine acasă, unde ne-am împăcat până când abia mai aveam putere să tragem aer în piept.

A doua zi dimineață am apărut la birou împreună atât de „împăcați“ încât colegii, în unanimitate, au înțeles că scuzele au fost acceptate.

II

Înainte ca el să apară, la birou se dădea o adevărată competiție pentru mine. Eram într-un moment în care puneam accent major pe carieră și nu-mi păsa de avansuri, apropo-uri sau priviri insistente. Doar pentru directorul general, patronul firmei, lăsasem întredeschisă ușa, ca să o pot deschide ușor la nevoie. După venirea lui, ușa asta s-a-nchis, dar nu brusc.

O vreme, certurile noastre au continuat, de multe ori cu înverșunare, hotărând aproape de fiecare dată, să ne despărțim pe vecie. A doua zi dimineață apăream din nou împreună atât de fericiți încât colegii noștri erau pregătiți să asiste la o nouă dispută cu despărțiri în final.

Într-o seară, după o zi îngrozitor de tensionată, tot colectivul, care nu era prea mare, a ieșit la o cafea pe terasă. Lipseam doar noi.

— Unde sunt ăștia doi? a întrebat un coleg.

— S-au dus să se împace, a răspuns un altul zâmbind.

Venea aproape zilnic la mine, iar în weekenduri plecam deseori împreună la munte. Neașteptatul meu iubit stătea într-o mansardă cu mult mai mică decât chiria pe care o plătea, așa că mutarea la mine a fost pe cât de așteptată, pe atât de firească.

Eu locuiam într-un micuț apartament cumpărat de părinți, mândri de faptul că fata lor cu studii superioare s-a angajat la oraș, iar fata lor cu studii superioare dorea să le arate că e capabilă, cu puterile ei, să-nlocuiască această modestă proprietate cu un „Versailles“.

„Scorbura“ sau „adăpostul“, cum poreclisem domiciliul cu răutate, era situat într-un cartier mărginaș, la parterul unui imobil mai bătrân decât tatăl tatălui meu. Ușa, așezată strategic lângă intrarea în bloc, îmi dădea senzația că pot intra și ieși fără a fi observată de locatarii mei curioși. Dar nu a fost așa. Față în față cu micul meu apartament, pe cealaltă parte a intrării în bloc, era o altă „scorbură“, în care locuia zgripturoaica. O domnișoară expirată care se plasase acolo strategic pentru a putea „contabiliza traficul de persoane“. Am devenit dușmance de moarte imediat ce a văzut că, în timp ce la mine ploua cu bărbați, la ea era o secetă prelungită. Ca să mă poată monitoriza mai atent, a mărit orificiul vizorului de la ușa adăpostului ei, din dorința aprinsă de a nu rata amănunte.

Când apariția Lui a început să îi miroasă a definitiv, invidia s-a transformat în ură. Sentiment deloc productiv. De câte ori el venea ori pleca, zgripturoaica se prefăcea că are treabă afară, ba să ducă gunoiul, ba să meargă la magazinul

din colț, ba, pur și simplu, să-l întrebe dacă e ori nu sănătos. Era un semn absolut că lărgirea vizorului funcționa.

Viața mea, însă, mergea mai departe. Devenisem o femeie serioasă, într-o relație serioasă cu un bărbat mult mai tânăr decât mine, muncind la o firmă serioasă, care începuse să urce încet în topul firmelor de profil și cu un viitor care mă îndreptățea să fiu fericită.

Eram pe val, cum se spune, alintată de soartă și de iubit, dezlănțuindu-mi toanele de tânără femeie, încercând să îmi astâmpăr pofta de țoale și de arginți într-un mod care l-ar fi scos din minți și pe diavol.

El mă privea nedumerit. Prostii de puști îndrăgostit, purtând o groază de întrebări în ochii lui ușor mongolici și căprui, ochi plini de jar dogoritor, vibrând același cântec nerostit, tăceri de puști îndrăgostit.

„Așa a fost să fie!“, vorba unei babe din satul meu natal.

III

Radium! Fericirea naște frumusețe în sufletul tău și invidie în sufletele celor din jur, invidie care îmi stimula orgoliul, iar orgoliul îmi cerea să obțin mai mult de la viață. Numai că nici destinul și nici norocul nu-s ca praștia, din elastic. Dar ce conta? Planurile noastre de viitor erau desenate cu roz.

Partea proastă era că iubitul meu avea un mare defect: făcea prea multă umbră în jur. Nici eu, alături de el, nu mă mai simțeam vedeta care am fost. Avea acest neajuns: în prajma Lui nimeni nu mai era la fel de mare cât se credea.

În mod normal, trebuia să zboare din firmă, numai că, datorită lui, cifra de afaceri a companiei a crescut simțitor. Aducea foarte multe contracte, iar mulți clienți nu voiau să lucreze decât cu el. Asta l-a împiedicat pe directorul general, patronul firmei, să îi reducă postul din schemă. Plecarea lui ar fi însemnat, de fapt, o mare pierdere financiară și un mare pas înapoi în topul firmelor de profil.

Soluții există, însă, la orice problemă. De câte ori apărea un micuț necaz la un client dintr-o altă localitate, el era trimis pe teren, deși, în cele mai multe situații, era posibilă rezolvarea online.

Perioadele în care lipsea erau pentru mine tortură. Mă sufocam fără el. Agonizam în „scorbură“ visând la întoarcerea lui, retrăiam clipele fierbinți în care am ars împreună, imaginam surprize pe care să i le fac la revenirea în cuib, obținând, în felul acesta, aerul respirabil.

Apăruse întâi un contract la Milano, apoi un altul, mult mai gras, la Paris, doar că în Franța partenerul ne-a solicitat prezența, timp de o lună, a unui reprezentant al firmei noastre care să verifice posibila armonizare a stilurilor de lucru. Acest reprezentant a fost, desigur, el.

Înainte de a pleca, directorul general, patronul firmei, ne-a adunat pe toți și a făcut public faptul că, în cazul în care contractul cu francezul se încheie, vom avea nevoie de personal calificat mult mai mult decât în prezent și se impune crearea unui post de director adjunct.

Deși „marele boss“ nu s-a uitat la nimeni atunci când a vorbit despre postul cel nou, toți știam că „Mister Formidabil“ era cel vizat. Ascensiunea lui fulminantă în firmă nu se putea opri la postul de simplu muritor, ca-n

prezent. Noile angajări și constituirea unui departament special depindeau de succesul iubitului meu la Paris, așa că indiscutabil postul trebuia să fie al lui. Asta mă speria înfrorător, întrucât noua lui poziție, cu salariul aproape dublat, îi permitea să mă privească de sus. Era mai tânăr decât mine, arăta foarte bine, în preajma lui roiau femei superbe, gata să îi sară în brațe, iar el nu dădea niciun semn că ar intenționa să îmi pună verigheta pe deget. Până în ziua plecării lui am tot bătut apropouri fără niciun succes. Dacă nu obțineam o promisiune, măcar, înaintea semnării contractului cu francetul, după numirea lui ca director adjunct, îl pierdeam.

Luna în care am stat departe unul de altul a fost un coșmar. Vorbeam de zece ori pe zi prin *video call*, îi scriam aproape în fiecare oră mesaje prin telefon ori pe Facebook și tot mi se părea că nu e destul.

Contractul a fost, bineînțeles, încheiat. La întoarcerea lui, noua schemă de organizare a firmei era deja făcută, spațiul suplimentar închiriat, concursul pentru ocuparea noilor posturi publicat, doar numele directorului adjunct nu fusese încă rostit. Abia o săptămână mai târziu, directorul general, patronul firmei, ne-a strâns pe toți în sala de consiliu să ne comunice noua organizare și noua formulă de conducere la care s-a gândit.

În tot acest răstimp, iubitul meu s-a purtat extrem de ciudat. Eram convinsă că la întoarcere are să fie furtună în așternut, dar el a fost rece, distant, lipsit de orice interes față de ceea ce, până atunci, părea că adoră. Lucra până târziu, după miezul nopții, apoi se culca liniștit lângă mine și adormea. Eu nu puteam să dorm nici dacă luam somnifere. Nedumerirea și groaza puseseră stăpânire pe mine. Vorbea

extrem de puțin, nu-mi răspundea la întrebări, la provocări, la priviri, la nimic. Nici la birou nu vorbea, iar eu trebuia să zburd ca vrăbiuța printre birouri pentru ca toată lumea să creadă că am trecut printr-o noapte grozavă.

Atunci când ședința a început, el era așezat undeva într-un colț, cu privirea către podea, încrâncenat în cea mai dureroasă tăcere. Nici în momentul în care a fost lăudat pe fața lui nu a tresărit niciun mușchi. Eu nu mi-am luat nicio secundă ochii de la el. Așteptam, încordată, momentul în care numele directorului adjunct avea să fie rostit.

IV

Numele meu! Directorul general, patronul firmei, rostise numele meu! Eram director adjunct, șefa lui, cu salariul mult mai mare decât al lui, aveam o carieră grozavă, puteam să-mi schimb apartamentul cu un altul mai mare, puteam să-i cumpăr și lui o mașină mai scumpă... Eu să-i cumpăr lui o mașină! Al meu era pe veci, cu verighetă sau fără. M-am ridicat în picioare, dar toată lumea era în stare de șoc. Câțiva lingușitori au aplaudat leșinat. Cui îi pasă? Victorioasă, mi-am privit subalternul. Era nemișcat, cu privirea către podea, încremenit în cea mai dureroasă tăcere.

Când am plecat în biroul șefului meu pentru instrucțiuni, s-a ridicat și el, s-a dus la espressorul de cafea, și-a umplut un pahar, apoi s-a așezat la măsuta de lângă aparat, cu maxilarele încordate și privirea către podea. După două ore, tot așa l-am găsit. Cafeaua era neatinsă.

M-am așezat pe scaun, față în față cu el, ca să nu tacă singur. L-am întrebat:

— Tu nu mă feliciți?

Atunci a scos telefonul, a căutat ceva pe WhatsApp, apoi l-a împins către mine. Trăsnetul m-a lovit din senin. Era un filmuleț cu mine, îmbrăcată în pantaloni mulați și bluză cu decolteu generos, sărutându-mă pătimaș cu directorul general în fața ușii „adăpostului“ nostru.

— Da, am cam exagerat, recunosc, am bâiguit eu aiurea. De fapt, a trecut pe la noi (am pus accentul pe NOI) ca să bem o cafea. O cafea și nimic mai mult.

Atunci a luat telefonul, a dat la următorul mesaj și mi l-a împins înapoi. De data asta am amuțit. Eram tot eu, tot în fața ușii adăpostului meu, dar îmbrăcată într-un halat de baie destul de desfăcut ca să se poată vedea că nu era nimic dedesubt. În filmulețul acesta, făcut trei ore mai târziu, mă spânzurasem de gâtul șefului meu, pe care îl sărutam pătimaș.

— Dumnezeu! De unde le ai?

Dar imediat am înțeles că zgripturoaica nu a mărit zadar nic orificiul vizorului ușii sale. Disperată, am încercat să mai dreg ce se poate.

— Bine, renunț la post. E al tău! Cinstit e al tău.

A zâmbit. Am văzut cel mai trist zâmbet care poate să apară pe fața cuiva. Mi-a povestit, vorbind cu greutate, încet și rar, că după numai o săptămână petrecută în Franța, patronul firmei de acolo a observat că este un tip de valoare și i-a făcut propunerea să rămână acolo în condiții mult mai avantajoase decât aici, în funcția de director adjunct. A ezitat.

— Voiam să mă întorc, să primesc noul post și să te cer de nevastă.

— Am renunțat la post. E al tău.

Nu știi dacă de data aceasta a fost un zâmbet sau o grimasă datorată durerii, dar nici figura mea nu arăta mai grozav când a spus:

— Da, dar tot nu mai pot să te iau de nevastă.

— Minți! am urlat. Nu m-ai fi luat oricum!

Atunci a scos, cu încetinitorul, o cutiuță din buzunar și a împins-o ușor către mine. Avea, într-adevăr, pregătit miraculosul inel. Apoi a continuat, vorbind la fel de încet, de greu și de rar:

— Cât ai fost înăuntru la... mă rog... am dat un email ca să accept postul de la Paris. În câteva minute am avut un email de răspuns cu precizarea că mâine primesc biletele de avion.

— Tu nu pleci nicăieri! am urlat.

V

Din urletul acela mi-a rămas disperarea. El a plecat la firma franceză, iar eu a trebuit să plec de la firma la care lucrasem pentru că un scandal imens a izbucnit în urma numirii mele ca director adjunct. Am ajuns la o societate micuță, cu un salariu modest, la fel ca proiectele mele de viitor.

În „adăpostul“ meu intram pe ascuns. Filmulețele zgripițuroaicei se vizionau mai ceva ca cele distinse cu Oscar, motiv pentru care cumpărăturile mi le făceam la trei

cartiere distanță. Ajunsă în „scorbura“ mea, mă îngrijeam ca ușa să fie bine încuiată, deși era absolut inutil, pentru că remușcărilor intrau odată cu mine, amintirile erau toate acolo și, în rest, o imensă tăcere. De la extaz la durere, în tăcere încapă totul, o tăcere în care se dizolvă orgoliul, prostia, lăcomia, o tăcere care doare cumplit, o tăcere care mă umple de gânduri, gânduri care atunci când vin torent cu adevărul crud... Doamnelor, domnilor... Vorbesc cu voce tare, să nu le mai aud.

„Așa a fost să fie!“, vorba unei babe din satul meu natal.